

Verstrikt

Bibberend van de kou zat het lieveheersbeestje in een hoekje. Wat zou hij nu graag binnen willen zijn, samen met zijn ouders bij de warmte van de lamp. Waarom was hij toch in zijn eentje gaan vliegen? Hij wist dat hij niet voorbij het park mocht gaan. Maar het was zo mooi geweest, overal waren lichtjes. Hij was van het ene lichtje naar het andere gevlogen en toen ineens dat ongeluk. Wat er gebeurd was, wist hij niet. Maar zijn vleugel was kapot en deed pijn. En daarom zat hij nu hier, helemaal alleen, in dit hoekje. Hij kon niet meer vliegen, had honger en pijn. En het ergste van alles was de kou.

Gelukkig begon de zon op te komen. Voorzichtig kroop hij uit zijn hoekje en ging in een zonnestraal liggen opwarmen. ‘Wat moest hij nu toch doen?’, tobde hij. Terwijl hij zorgelijk voor zich uit staarde, viel zijn oog op iets glinsterends. Wat mooi! Het leek wel een zilveren draad met diamantjes erop. Wat zou dat zijn? Hij vergat zijn zorgen en nieuwsgierig volgde hij het spoor van de draad. Hoe verder hij kwam, hoe meer draden hij zag lopen, allemaal even glinsterend. Wat was dit? Het leek wel alsof hij in een andere wereld was. En hoorde hij nu muziek? Het leek wel van de draad te komen. Hij hield zijn oor dicht bij de draad en inderdaad, wat een prachtig geluid. En wat rook het er lekker!

“Wees welkom, lieveheersbeestje”, hoorde hij ineens een zachte, pieperige stem zeggen. Hij schrok en keek zoekend om zich heen. Maar hij zag niks, alleen die glinsterende draden. “Wie is daar?”, vroeg hij en zijn stem trilde nu net zo hard als de rest van zijn lijfje. “Ik ben hier, in het midden. Ik ben blij dat je er bent”, klonk het van ver. “Je bent verdwaald en ik denk dat je honger hebt. Ik zal me over je ontfermen, maar dan heb ik wel je hulp nodig”. Het lieveheersbeestje voelde zich ongemakkelijk en keek om zich heen. Waar was de uitgang hier eigenlijk, vroeg hij zich af. Overal waar hij keek die gekke draden. “Kom maar een beetje dichterbij”, klonk het. “Je wil vast wel dat ik je vleugel beter maak, toch? Mijn kus kan genezen, weet je..” Verward keek het lieveheersbeestje om zich heen. Een kus?

“Geloof je me niet?”, klonk het weer, “raak dan maar eens de glinsterdraad aan dan snap je wat ik bedoel”. Voorzichtig strekte het lieveheersbeestje zijn pootje uit naar de draad. Maar wat was dat? Het kleefde. Hij probeerde zijn pootje terug te trekken, maar dat lukte niet. “Ik zit vast!”, schreeuwde hij. In paniek probeerde hij los te komen, maar toen plakte ook een andere draad aan zijn rug vast. Hoe meer hij worstelde om los te komen, hoe meer hij verstrikt raakte. “Rustig”, zei de stem. “Je zit niet vast, dat denk je alleen maar. Ik kan jou op elk moment losmaken. Als ik dat wil. Vertrouw me. Ik weet wat ik doe en ik kan je helpen. Met mijn kleverige draden kan ik jouw vleugel plakken. Dan kan jij weer wegvliegen. Maar dan moet je mij wel helpen. Je wil toch zeker wel weer vliegen? Nou, kom maar bij me dan.”

(Weten jullie al wat voor dier dit is?)

Het lieveheersbeestje voelde zich nog steeds niet op zijn gemak, zijn hart klopte in zijn keel. Hij was bang. Er was iets wat niet klopte aan die stem en die glinsterdraden waren hij nader inzien ook niet

zo mooi als hij dacht. Hij krabte op zijn koppie. “Hé, zijn pootje zat niet meer vastgeplakt, hij was vrij. Zou het dan toch veilig zijn? Zou dat beest echt zijn vleugel kunnen genezen?” Hij bedoelt het vast goed en dan is het eigenlijk niet zo aardig van mij om nu zomaar weg te lopen, dacht hij. Bovendien, waar moest hij heen?

“Kom toch lief beestje”, klonk het uit de verte. “Ik voel me eenzaam en ik wil graag samen met jou zijn. Kom me gezelschap houden. Het is al zo lang geleden dat ik bezoek heb gehad. Volg deze draad maar.”

Het lieveheersbeestje kreeg een beetje medelijden en begon te lopen. Stap na stap volgde hij de draad, maar toch voelde hij zich niet op zijn gemak. Nog steeds klonk de mooie muziek en de geur werd alsmaar lekkerder. “Nog één ding: straks kom je langs de slak”, klonk het. “Zeg haar niet dat je naar mij toe komt. Het is een geheim, ons speciale geheim. Als je het vertelt, dan zijn we allebei in gevaar, snap je dat? Het is heel belangrijk dat je zwijgt over onze afspraak.”

Eigenlijk snapte het lieveheersbeestje er niets van, maar ze kon aan de stem wel horen dat het menens was. Al gauw kwam ze inderdaad bij een slakkenhuis. “Dag lieveheersbeestje, waar ga je naartoe met je kapotte vleugel?”, sprak de slak. “Gaat het wel?”. Het lieveheersbeestje stamelde “Ik loop zomaar wat.” “Maar dat gaat toch niet met die kapotte vleugel. Kom anders even rusten. Het lieveheersbeestje zei niets. “Nee, wil je dat niet? Oké, goede reis dan verder, maar let wel op, want hier verderop zit een hele grote spin. Met die kapotte vleugel van jou maak je geen schijn van kans. Loop maar liever de andere kant op”.

Ineens begreep het lieveheersbeestje het. Een spin! Hij zat in het web van een spin! Hij kon zichzelf wel voor zijn kop slaan dat hij er bijna ingetrapt was. Hier had zijn moeder hem altijd voor gewaarschuwd. In paniek begon hij te rennen, maar struikelde over een draad. Weer zat hij vast. Hoe meer hij begon te trekken en te draaien hoe meer hij verstrikt raakte in het web. Nu klonk er een diep, duister gelach van ver. “Hahaha, denk jij dat ik je zal laten gaan! Nooit. Vanavond eet ik keversoep en jij zal lekker smaken.”

Moedeloos liet het lieveheersbeestje zich vallen. Wat moest hij doen? Hij zat vast in het web en het zou een kwestie van tijd zijn voor de spin hem te grazen zou nemen. “Lieve hemel, zit je al vast in het web? Die rotspin ook.” De slak boog zich naar hem toe. “Kom, laat me je helpen. Er is maar één manier om aan de spin te ontkomen en dat is door de draad door te snijden. Maar hoe?” Ineens voelde het lieveheersbeestje een vlag van woede. Die rotspin had tegen hem zitten liegen! Hij was zo boos dat hij niet meer voelde dat zijn vleugel pijn deed. Zijn gescheurde vleugel, die nu een akelige kartelrand had. Ineens kreeg hij een idee. In één beweging sneed hij met zijn pijnlijke vleugel de eerste draad doormidden. Er klonk en woest gebrul. Laat dat! Ik krijg je wel te pakken. Maar het lieveheersbeestje geloofde hem niet meer. De spin had geen macht meer over hem.

Moe viel hij op het gras en terwijl hij sliep kroop de slak met haar slijmerige lijf tegen hem aan en genas zijn vleugel.

De volgende dag vloog hij naar huis. Zijn moeder was dolblij om hem weer te zien en begon te huilen. Hij voelde zich schuldig, want dit zou nooit gebeurd zijn als hij naar haar had geluisterd. Maar zijn moeder zei: Ach, lieverdje, zei zijn moeder, iedereen is wel eens een beetje ongehoorzaam, dat betekent toch niet dat het allemaal jouw schuld was. Ik ben gewoon blij dat je veilig bent.

En de spin? Die had die avond honger...

Vragen voor een kringgesprek bij 'Verstrikt'

- Heb je, net als het lieveheersbeestje, ook wel eens meegemaakt dat je een 'raar' gevoel kreeg bij iemand? Dat je je ongemakkelijk ging voelen? Misschien zelfs dat je eigenlijk liever zou willen weglopen?
- Het lieveheersbeestje denkt: "Hij bedoelt het vast goed en dan is het eigenlijk niet zo aardig van mij om nu zomaar weg te lopen." Wat vinden jullie daarvan? Wat zou je het lieveheersbeestje voor tip of advies willen geven?
(Martine Delfos pleit ervoor om kinderen te leren: "Als het niet goed voelt, dan is het niet goed en dan mag je weglopen". Dan maar een keertje niet beleefd of niet aardig. Je mag vertrouwen op dat gevoel dat je zegt 'dit klopt niet'.

- Wat vind je van wat de spin allemaal zegt? Wat voor effect heeft dit op het lieveheersbeestje? (die raakt in de war en krijgt medelijden en gaat doen wat de spin wil). Heb je ook een woord dat past bij hoe de spin zich gedraagt tegen het lieveheersbeestje? (voor de oudere kinderen: manipulatie, voor jongere kinderen: in de war brengen zodat de spin zijn zin krijgt)
- Het lieveheersbeestje mag van de spin het geheim niet vertellen. Wat vind je daarvan? Heb je zelf ook wel eens een geheim moeten bewaren? Was dat een leuk geheim, werd je er blij van of juist niet?

(Leg hier het verschil uit tussen fijne geheimen, zoals een verrassingscadeau, of vervelende geheimen, waar je je rot door gaat voelen. Bespreek ook dat het belangrijk is om een vertrouwenspersoon te hebben waar je ook je geheimen mee deelt, vooral als je bang gemaakt bent). Het is niet aan de 'spinnen' van deze wereld om te bepalen dat het geheim is.

- Geloof jij ook dat het de eigen schuld was van het lieveheersbeestje omdat hij ongehoorzaam was? Ben je ook wel eens ongehoorzaam geweest? Bespreek hier dat iedereen wel eens ongehoorzaam is, maar dat dit nog niet betekent dat wat er vervolgens gebeurt ook jouw schuld is. Het is de schuld van de spin! Het is zonde als je door schuldgevoel niet durft te vertellen wat je is overkomen. Zoek altijd een vertrouwenspersoon om je verhaal aan te vertellen, iemand waarvan je weet dat die niet snel boos op je zal worden, maar juist zal helpen. Benoem ook dat ouders soms boos reageren, maar dat het soms komt omdat ze eigenlijk heel bezorgd zijn geweest. Het betekent niet altijd dat ze jou de schuld geven.